

A Ítaca per la via ràpida

JOAN MANUEL PERDIGÓ

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 21.05.09

La majoria dels grans polítics saben que rara vegada s'arriba al final del camí. Que, com en el viatge a Ítaca, l'important no és la meta, sinó fer camí i deixar un llegat una mica millor als que vénen. Ni Pujol amb el seu estil messiànic va pretendre portar Catalunya fins a una meta final. I això que l'any 1940, des del Tagamanent, va començar a agafar consciència, com un nou Moisès, del llarg camí que tenia per davant.

Però n'hi ha d'altres que se senten ungits per unes missions més altes. Són els que veuen Ítaca a l'abast i es creuen artífexs d'un descobriment tan històric com aquest. Així es devia sentir Aznar l'any 2000, quan ja s'ensumava la majoria absoluta, a l'assumir un compromís a l'altura de Felip II: "En quatre anys més, convertiré Espanya en el millor país d'Europa".

Fidel a reptes del mateix calat, una part de l'independentisme català també s'ha aplicat a la noble tasca d'arribar a Ítaca per la via directa. Catalunya viuria avui una situació insostenible, a punt de perdre els trens que porten al futur globalitzat, segrestada per una Espanya que no ha estat mai cap trampolí i que ara es confirma com un llast ben pesat. Després de 300 anys de submissió, els catalans ja haurien percebut que aquest matrimoni forçós requereix un divorci exprés, però els seus líders, temorosos i acomplexats, es negarien a escoltar el clamor. D'aquí ve que el boom d'Esquerra el 2003-2004 hagi derivat en una desafecció que tornarà l'independentisme domesticat a la mediocritat anterior a la bicoca aznarista.

Haver aprofitat la conjuntura per demostrar que l'independentisme, parapetat fins llavors darrere la pancarta, era capaç de governar i millorar la vida dels seus conciutadans hauria estat una argúcia de Carod i Puigcercós, disposats, com tantes vegades a la Història, a vendre's per un plat de llenties. Ho resumia fa poc l'escriptor Víctor Alexandre en una entrevista: "Quan ens diuen que primer són les polítiques socials i la pluja fina, això són sopars de duro" Sort que Déu tanca una porta però n'obre una altra, i aquí hi ha Carretero, disposat a fer el camí per tancar una candidatura.

Llàstima, perquè ara que anirà tot tan de pressa, a més d'un li poden agafar algunes inquietuds no del tot transcendents, és clar. ¿Es pot saber on jugarà el Barça les pròximes lligues? Fora de l'espanyola i no admès a la francesa, ¿les televisions pagaran per un Barça-Nàstic les milionades que demanen les fitxes de Messi, Etoo, Xavi, Iniesta i companyia?

Si els de Guardiola tornen amb la Champions dimecres, Carretero podria aprofitar per explicar als catalans que sortiran al carrer per victorejar els almogàvers, que aquesta és l'última que guanyarem. Que els nostres guerrers es passen a l'enemic. Maleïda realitat.